

พร้อมบ้านซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ร่วมกันมาจำนองเป็นประกันสัญญากู้เงิน ซึ่งผู้ฟ้องคดีและสามีต้องร่วมกันผ่อนชำระเงินกู้ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้นำหลักฐานการชำระเงินกู้จากสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด มาเป็นหลักฐานในการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้าน และได้รับอนุญาตให้เบิกค่าเช่าบ้านได้ตลอดมา ต่อมา เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีนำเงินค่าเช่าบ้านที่เบิกจ่ายตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๒ ถึงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๓ คืนแก่เทศบาลตำบลบ้านเลนโดยอ้างว่าผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านขัดต่อข้อ ๑๔ (๑) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมิได้ร่วมลงชื่อเป็นผู้กู้ในสัญญากู้เงินพิเศษจากสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าข้อ ๑๔ (๑) ของระเบียบดังกล่าว กำหนดเพียงให้ตนเองและสามีหรือภริยาได้ทำการผ่อนชำระค่าเช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านอยู่เพียงหลังเดียวในท้องที่นั้น มิได้มีข้อความใดกำหนดว่าต้องมีชื่อในสัญญาร่วมกัน ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือทักท้วงไปยังผู้ถูกฟ้องคดี ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีได้ตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ผลการสอบสวนเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำละเมิดต่อผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีคำสั่งตามหนังสือ ที่ อย ๖๑๑๐๑/๓๔๔ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินจำนวน ๔๕,๖๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย จึงมีหนังสือ ที่ ปท ๕๒๘๐๑/๖๘๘ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๒ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้ร่วมกับสามีชำระหนี้เงินกู้ค่าซื้อบ้านซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ร่วมกันมาโดยตลอด และการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีกระทำโดยสุจริต มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นตรวจสอบ และผ่านการอนุมัติจากผู้มีอำนาจครบถ้วน จึงเป็นการดำเนินการโดยรอบคอบรัดกุม มิได้จงใจหรือประมาทเลินเล่อ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือด่วนมาก ที่ อย ๖๑๑๐๑/๒๔๗๖ ลงวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๒ แจ้งนายอำเภอบางปะอินว่าอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น และได้ส่งคำอุทธรณ์ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ ต่อมา ผู้ว่าราชการจังหวัดพระนครศรีอยุธยาได้พิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว ให้ยกอุทธรณ์และมีหนังสือ ที่ อย ๐๐๓๗.๔/๑๐๙๒๒ ลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๒ แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีตามหนังสือ ที่ อย ๖๑๑๐๑/๓๔๔ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๔๕,๖๐๐ บาท เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

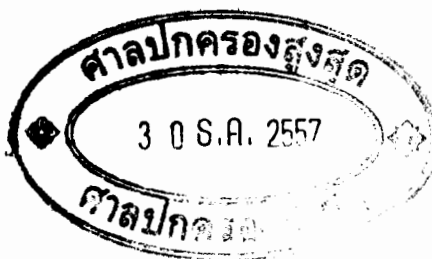

/ขอให้ศาล...

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ฟ้องคดีที่ให้ผู้ฟ้องคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินจำนวน ๔๕,๖๐๐ บาท

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องขอให้ศาลคุ้มครองชั่วคราว โดยมีคำสั่งระงับการปฏิบัติตามคำสั่งให้ชดใช้เงินของผู้ฟ้องคดีไว้ก่อนจนกว่าการพิจารณาคดีนี้จะถึงที่สุด ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งยกคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ฟ้องคดี ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องต่อศาลลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ขอให้ศาลได้สวนฉุกเฉินคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราว ให้ระงับหรืองดปฏิบัติตามคำสั่งให้ชดใช้เงินของผู้ฟ้องคดีไว้ก่อนจนกว่าคดีจะมีคำพิพากษาถึงที่สุด เนื่องจากผู้ฟ้องคดีจะรายงานผู้ว่าราชการจังหวัดปทุมธานี ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีและจะทำการยึดทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดีขายทอดตลาดต่อไป ศาลมีคำสั่งยกคำร้องขอให้สวนฉุกเฉินและมีคำสั่งไม่รับคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีให้การว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาล สังกัดเทศบาลตำบลบ้านเลน ในระหว่างวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๑ (ที่ถูกคือ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๒) ถึงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๓ ได้ใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ โดยนำหลักฐานสัญญากู้เงินของนายคมสัน เจริญอาจ สามีของผู้ฟ้องคดี ที่กู้เงินสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด ตามสัญญาเลขที่ ๓๗/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๑ จำนวน ๗๙๐,๐๐๐ บาท โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อผ่อนชำระราคาที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๖๔๕๘๘ พร้อมบ้านเดี่ยวขนาด ๒ ชั้น เลขที่ ๑๓๗/๗๕ หมู่ที่ ๖ ตำบลบึงยี่โถ อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ซึ่งผู้ฟ้องคดีให้ความยินยอมในการทำนิติกรรมแต่มิได้ลงชื่อเป็นผู้กู้รวม นอกจากนั้น ผู้ฟ้องคดีและสามีได้จำนองบ้านและที่ดินเพื่อประกันเงินกู้ดังกล่าว โดยได้เบิกเงินค่าเช่าบ้านตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๔๓ ถึงเดือนกันยายน ๒๕๔๔ (ที่ถูกคือ ตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๔๒ ถึงเดือนกันยายน ๒๕๔๓) เดือนละ ๓,๐๐๐ บาท รวม ๑๖ เดือน เป็นเงิน ๔๘,๐๐๐ บาท ต่อมา สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้แจ้งผลการตรวจสอบงบการเงินเทศบาลตำบลบ้านเลน ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ และปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๔ ว่ากรณีการเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดี ได้ตรวจสอบสัญญากู้เงิน ปรากฏชื่อสามีของผู้ฟ้องคดีเป็นคู่สัญญาแต่เพียงผู้เดียว ผู้ฟ้องคดีมิได้ร่วมเป็นคู่สัญญากู้เงินกับสามี จึงไม่สามารถนำหลักฐานการผ่อนชำระเงินกู้มาเบิกค่าเช่าบ้านได้ เนื่องจากไม่เป็นไปตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ เรื่อง ซ่อมความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบกระทรวงมหาดไทย

/ว่าด้วย...

ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ และหลักเกณฑ์และวิธีการ เบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น ข้อ ๓ ที่กำหนดให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้านข้าราชการส่วนท้องถิ่น หากประสงค์จะนำหลักฐานการเช่าซื้อหรือ ผ่อนชำระเงินกู้สำหรับบ้านซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเองหรือตนเองมีกรรมสิทธิ์ร่วมอยู่ด้วย จะต้องเป็นคู่สัญญาเช่าซื้อหรือสัญญาการผ่อนชำระเงินกู้ด้วย จึงให้ผู้ถูกฟ้องคดีเรียกเงิน ค่าเช่าบ้านที่เบิกจ่ายให้ผู้ฟ้องคดีส่งคืนคลังเทศบาลจำนวน ๔๘,๐๐๐ บาท ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดี ได้มีหนังสือหรือแนวปฏิบัติกรณีการเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดี ต่อมา กรมส่งเสริม การปกครองส่วนท้องถิ่นได้ตอบข้อหารือว่า กรณีผู้ฟ้องคดีซื้อบ้านพร้อมที่ดินกับคู่สมรส โดยคู่สมรสเป็นผู้กู้เงินฝ่ายเดียว ย่อมไม่สามารถนำหลักฐานการผ่อนชำระเงินกู้มาเบิก ค่าเช่าบ้านได้ และตามความเห็นกรมบัญชีกลางตามหนังสือ ที่ กค ๐๔๐๙.๕/๑๗๓๒๕ ลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๔๗ ว่าแม้หนี้ตามสัญญากู้เงินดังกล่าวจะเป็นหนี้ร่วมตามมาตรา ๑๔๙๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ก็มีผลต่อการบังคับชำระหนี้ตามสัญญาทางแพ่ง เท่านั้น แต่เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ซื้อบ้านพร้อมที่ดินร่วมกับคู่สมรส โดยที่ คู่สมรสเป็นผู้กู้เงินจากสถาบันการเงินเพียงคนเดียว ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีชื่อเป็นผู้กู้ด้วย ย่อมไม่สามารถนำหลักฐานการผ่อนชำระเงินกู้ดังกล่าวมาเบิกค่าเช่าบ้านได้ ทั้งนี้ ตามหลักการ ของหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๕๐๒/ว ๖๕๘๙ ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๘ เรื่อง ข้อความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗ และระเบียบ กระทรวงการคลัง ว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗ ข้อ ๓ ที่กำหนดว่า ข้าราชการซึ่งมีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้านข้าราชการ หากประสงค์จะนำหลักฐาน การเช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้สำหรับบ้านซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเองหรือตนเอง มีกรรมสิทธิ์ร่วมอยู่ด้วย จะต้องเป็นคู่สัญญาเช่าซื้อหรือสัญญาการผ่อนชำระเงินกู้ด้วย ผู้ถูกฟ้องคดี จึงมีหนังสือ ที่ อย ๖๑๑๐๒/๔๐๓ ลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๔๖ และ ที่ อย ๖๑๑๐๒/๕๔ ลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๗ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีส่งเงินค่าเช่าบ้านที่เบิกไปคืนคลัง ของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๔๘,๐๐๐ บาท แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ส่งคืนเงินค่าเช่าบ้าน นายอำเภอบางปะอินจึงได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๘๔๘.๑๓/๑๑๖๐ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๑ แจ้งให้เทศบาลตำบลบ้านเลน แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบละเมิด เพื่อหาตัวผู้รับผิดชอบใช้เงินคืนแก่ทางราชการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งเทศบาล ตำบลบ้านเลน ที่ ๓๓๙/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ และคำสั่งที่ ๒๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๙

/มกราคม ๒๕๕๒...

มกราคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดี ได้พิจารณารายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด แล้ว เห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการเมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ว่าการเบิกเงิน ค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นไปตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของ ข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ ข้อ ๑๔ (๑) ที่กำหนดว่า ในกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้านตามระเบียบนี้ได้เช่าซื้อบ้านหรือผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระ ราคาบ้านที่ค้างชำระอยู่ในท้องที่ที่ไปประจำสำนักงานใหม่ เพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัยและ ได้อาศัยอยู่จริงในบ้านหลังนั้น ให้ข้าราชการท้องถิ่นผู้นั้นมีสิทธินำหลักฐานการชำระค่าเช่าซื้อ หรือค่าผ่อนชำระเงินกู้ดังกล่าวมาเบิกค่าเช่าบ้านได้ไม่เกินจำนวนเงินที่กำหนดไว้ตามบัญชี อัตราค่าเช่าบ้านทำระเบียบนี้ ตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้ (๑) ตนเองและสามีหรือภริยา ได้ทำการผ่อนชำระค่าเช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้ เพื่อชำระราคาบ้านอยู่เพียงหลังเดียว ในท้องที่นั้น... จึงเห็นได้ว่าระเบียบดังกล่าว ข้อ ๑๔ (๑) กำหนดเงื่อนไขไว้อย่างชัดเจนว่า ข้าราชการที่จะเบิกเงินค่าเช่าบ้าน จะต้องนำหลักฐานการผ่อนชำระค่าเช่าซื้อหรือผ่อนชำระ เงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านของบุคคลสองฝ่าย คือ ทั้งตัวผู้เบิกและสามีหรือภริยา กรณีของ ผู้ฟ้องคดีนำหลักฐานการผ่อนชำระเงินกู้ของนายคมสัน สามี มาเบิกค่าเช่าบ้านโดยที่ ผู้ฟ้องคดีเพียงแต่ลงชื่อยินยอมในการทำนิติกรรม แต่มิได้ลงชื่อเป็นผู้กู้ร่วม จึงถือไม่ได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นคู่สัญญาเงินกู้และเป็นผู้ผ่อนชำระเงินกู้ ประกอบกับหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ เรื่อง ซ้อมความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบ กระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ และ หลักเกณฑ์และวิธีการเบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งเวียนแจ้ง ให้หน่วยงานถือปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านของข้าราชการ ส่วนท้องถิ่น ข้อ ๓ ความว่า ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้านข้าราชการ ส่วนท้องถิ่น หากประสงค์จะนำหลักฐานการเช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้สำหรับบ้านซึ่งเป็น กรรมสิทธิ์ของตนเองหรือตนเองมีกรรมสิทธิ์ร่วมอยู่ด้วย จะต้องเป็นคู่สัญญาเช่าซื้อหรือ สัญญาการผ่อนชำระเงินกู้ด้วย วรรคสอง กำหนดว่า ในกรณีที่สามีหรือภริยาของข้าราชการ ส่วนท้องถิ่นเป็นผู้เช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้ หากข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นประสงค์จะเบิก ค่าเช่าซื้อบ้านหรือผ่อนชำระราคาบ้าน จะต้องร่วมเป็นคู่สัญญาและมีกรรมสิทธิ์ร่วมกัน ในบ้านหลังนั้นด้วย ซึ่งสอดคล้องกับหลักการตามหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๕๐๒/ว ๖๕๘๙

/ลงวันที่ ๑๔...

ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๘ ข้อ ก ๓. ที่กำหนดไว้เช่นเดียวกัน ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าระเบียบข้อ ๑๔ (๑) มิได้มีข้อความใดกำหนดว่าต้องมีชื่อในสัญญาร่วมกันนั้นไม่อาจรับฟังได้ แม้ภายหลังมีการแก้ไขระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ จากระเบียบเดิมที่ให้นำหลักฐานการชำระค่าเช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้ของตนเองและสามีหรือภริยามาเบิกค่าเช่าบ้าน เป็นให้นำหลักฐานการชำระค่าเช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้ของตนเองหรือคู่สมรสมาเบิกค่าเช่าบ้าน ดังนั้น การเบิกเงินค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดี จึงไม่เป็นไปตามระเบียบและหนังสือสั่งการดังกล่าว เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่อย่างร้ายแรงในการเบิกเงินค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดี มีการเบิกค่าเช่าบ้านเดือนละ ๓,๐๐๐ บาท รวม ๑๖ เดือน ทำให้เทศบาลตำบลบ้านเลน ได้รับความเสียหายเป็นเงิน ๔๘,๐๐๐ บาท จึงให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนร้อยละ ๙๕ ของจำนวนความเสียหายทั้งหมด ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ใช้สิทธิ รับรองสิทธิและตรวจสอบเอกสารประกอบการเบิกค่าเช่าบ้านของตน ทั้งเป็นประธานคณะกรรมการตรวจสอบการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้าน เป็นเจ้าหน้าที่งบประมาณ โดยตำแหน่งในฐานะผู้บังคับบัญชา มีหน้าที่ตรวจสอบ ควบคุมดูแลการเบิกจ่ายงบประมาณ เป็นผู้เสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีเพื่ออนุมัติเบิกจ่าย และเป็นผู้ลงนามร่วมกันในฎีกาเบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านและเป็นผู้ได้รับเงินค่าเช่าบ้าน ทั้งที่ไม่เป็นไปตามระเบียบและคำสั่งของทางราชการ จึงเป็นการกระทำละเมิดทำให้เทศบาลตำบลบ้านเลน ได้รับความเสียหาย ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือ ที่ อย ๖๑๑๐๑/๓๔๔ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๒ สั่งให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๔๕,๖๐๐ บาท ภายในกำหนด ๓๐ วัน หากไม่ชำระหนี้ ภายในกำหนด ให้คิดดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จนกว่าจะชำระเสร็จ ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๒ และมีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ซึ่งเจ้าหน้าที่อื่นได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในส่วนที่ตนต้องรับผิดชอบครบถ้วนแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดียังไม่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วย จึงมีหนังสือ ที่ ปท ๕๒๘๐๑/๖๘๘ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๒ อุทธรณ์คำสั่งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ อย ๖๑๑๐๑/๒๔๗๖ ลงวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๒ ถึงนายอำเภอบางปะอินให้นำเรียนผู้ว่าราชการจังหวัดพระนครศรีอยุธยา พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ว่าราชการจังหวัดพระนครศรีอยุธยาได้มีหนังสือ

/ที่ อย ๐๐๓๗.๔/๑๐๙๒๒...

ที่ อย ๐๐๓๗.๔/๑๐๙๒๒ ลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๒ แจ้งผลการพิจารณายกอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดี จึงมีหนังสือ ที่ อย ๖๑๑๐๑/๑๐๙๖ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าอุทธรณ์ทุกข้อฟังไม่ขึ้น และมีหนังสือ ที่ อย ๖๑๑๐๑/๑๐๙๗ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ แจ้งเตือนให้ชำระเงินค่าสินไหมทดแทน ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีแต่งตั้งคณะกรรมการ สอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด และพิจารณาวินิจฉัยสั่งการให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน และมีคำสั่งทางปกครองเรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทน กรณีการเบิกเงินค่าเช่าบ้านไม่เป็นไปตามระเบียบดังกล่าว จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑ ได้ตรวจสอบฐานะทางการเงินของผู้ถูกฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๔ และได้ ทักท้วงว่าการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดี ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๓ ไม่ขัดกับข้อ ๑๔ (๑) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการ ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีเรียกเงินดังกล่าวคืน ต่อมา กรมบัญชีกลาง ตอบข้อหารือว่าการเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีไม่ถูกต้องตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ และผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือทวงถาม ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้เงิน ตามหนังสือลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๔๖ และลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๗ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดียอมทราบว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำละเมิดต่อผู้ถูกฟ้องคดีตั้งแต่ มีการตรวจสอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน และรู้ว่าผู้ฟ้องคดีจะต้องชดใช้ ค่าเสียหายตั้งแต่วันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๔๖ ซึ่งตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติ ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และตามข้อ ๘ ของระเบียบสำนัก นายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะนายกเทศมนตรีตำบลบ้านเลนหัวหน้าหน่วยงาน ได้รับแจ้งจากสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๔ และรู้ว่า บุคคลที่ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายคือผู้ฟ้องคดีตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๖ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้ ดำเนินการใดๆ จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๑ เกินกว่า ๒ ปี นับแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีทราบเหตุละเมิด และรู้ตัวผู้ต้องรับผิด ดังนั้น สิทธิเรียกร้องของผู้ถูกฟ้องคดีที่จะเรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ ค่าเสียหายจึงขาดอายุความตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิด ทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ

/สอบข้อเท็จจริง...

สอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดและมีคำสั่งทางปกครองให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายทางละเมิดจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากสิทธิเรียกร้องทางละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีได้หมดสิ้นไปเมื่อพ้นกำหนด ๒ ปี นับแต่วันที่ทราบเหตุละเมิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด กล่าวคือ หลังจากที่ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้เงินคืนตามหนังสือลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ซึ่งตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า ถ้าการกระทำละเมิดที่เป็นการปฏิบัติราชการตามหน้าที่ให้นำมาตรา ๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม หากมิได้เป็นการปฏิบัติหน้าที่ให้นำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้โดยอนุโลม เมื่อการกระทำของผู้ฟ้องคดีในการเบิกค่าเช่าบ้านมิได้เป็นการปฏิบัติตามหน้าที่ราชการ แต่เป็นการใช้สิทธิตามระเบียบของทางราชการที่กำหนด เนื่องจากตามพจนานุกรม คำว่า สิทธิ หมายถึง อำนาจอันชอบธรรม หรืออำนาจที่กระทำการใดๆ อย่างอิสระ ส่วนหน้าที่ หมายถึง กิจที่จะต้องกระทำด้วยความรับผิดชอบ ดังนั้น เมื่อการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดี มิใช่การปฏิบัติตามหน้าที่ราชการ หากมีความผิดทางละเมิดเกิดขึ้น ย่อมต้องนำความในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้โดยอนุโลม ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งทางปกครองให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายทางละเมิด จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ ข้อ ๑๔ (๑) กำหนดเพียงว่า ตนเองและสามีหรือภรรยาได้ทำการผ่อนชำระค่าเช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระราคาบ้าน ไม่มีข้อความใดระบุว่าผู้ฟ้องคดีจะต้องร่วมลงนามในสัญญากู้เงินเพื่อชำระราคาบ้านแต่ประการใด และโดยข้อเท็จจริงแล้ว เงินกู้พิเศษที่สามีของผู้ฟ้องคดีกู้ยืมจากสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด นั้น มีข้อบังคับพิเศษที่จะต้องนำหลักทรัพย์บ้านและที่ดินที่ซื้อนั้นมาจำนองเป็นประกัน ซึ่งหลักทรัพย์ดังกล่าวมีผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ร่วมและนำมาจำนองเป็นหลักประกันการกู้เงิน ผู้ฟ้องคดีย่อมต้องร่วมผ่อนชำระเงินกู้ดังกล่าวด้วย ดังนั้น การเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีจึงชอบด้วยข้อ ๑๔ (๑) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ นอกจากนี้ ก่อนที่จะเบิกจ่ายค่าเช่าบ้าน ผู้ถูกฟ้องคดีได้ตั้งคณะกรรมการตรวจสอบการใช้สิทธิและนายกเทศมนตรีขณะนั้นได้ตรวจสอบแล้วอนุมัติให้เบิกจ่ายได้ ดังนั้น การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่การกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง อันเป็นความรับผิดทางละเมิด

/การที่...

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีนำหนังสือชักซ้อมความเข้าใจมาเป็นบรรทัดฐานว่าผู้ฟ้องคดีกระทำละเมิดนั้นไม่ถูกต้อง เนื่องจากหนังสือดังกล่าวเป็นเพียงแนวทางปฏิบัติเท่านั้น ไม่อาจวางหลักเกณฑ์เพิ่มเติมไปจากระเบียบกระทรวงมหาดไทยได้ ดังนั้น เมื่อข้อ ๑๔ (๑) ของระเบียบดังกล่าว มิได้กำหนดให้ต้องร่วมลงนามในสัญญาเงินกู้ หนังสือแนวทางปฏิบัติจะมากำหนดเงื่อนไขเพิ่มเติมเป็นการเพิ่มหลักเกณฑ์จากระเบียบดังกล่าวมิได้ อีกทั้งหลักเกณฑ์ตามข้อ ๑๔ ของระเบียบข้างต้นมีเจตนารมณ์เป็นการสงเคราะห์ข้าราชการส่วนท้องถิ่นให้สามารถมีบ้านพักอาศัยร่วมกับครอบครัวได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีตีความเจตนารมณ์ของระเบียบโดยเพิ่มเติมเงื่อนไขอันเป็นการอุปสรรคกับเจตนารมณ์ของระเบียบดังกล่าว จึงเป็นการวินิจฉัยที่ไม่ชอบ คำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การเพิ่มเติมว่า สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑ แจ้งผลการตรวจสอบงบการเงินของเทศบาลตำบลบ้านเลน ในปีงบประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๓ และปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ว่าการเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นไปตามหนังสือสั่งการกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ เรื่อง ชักซ้อมความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ และหลักเกณฑ์และวิธีการเบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น ให้เทศบาลตำบลบ้านเลนเรียกเงินค่าเช่าบ้านที่เบิกจ่ายให้ผู้ฟ้องคดีส่งคืนคลังจำนวน ๔๘,๐๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือ ที่ อย ๖๑๑๐๒/๔๐๓ ลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๔๖ และที่ อย ๖๑๑๐๒/๕๔ ลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๗ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีส่งเงินค่าเช่าบ้านที่เบิกคืน แต่ผู้ฟ้องคดีเพิกเฉยไม่ส่งเงินคืน ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีคำสั่งเทศบาลตำบลบ้านเลน ที่ ๓๓๙/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ และคำสั่งที่ ๒๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบละเมิด เพื่อหาตัวเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ ผู้ถูกฟ้องคดีทราบรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงของคณะกรรมการดังกล่าว และได้มีคำวินิจฉัยสั่งการเมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ว่าเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีจำนวน ๕ ราย ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงในการปฏิบัติหน้าที่ ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน กรณีจึงถือว่าหัวหน้าหน่วยงานของรัฐรู้ถึงการละเมิด และรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้พึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนในวันดังกล่าว หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดี

/มีหนังสือ...

มีหนังสือ ที่ อย ๖๑๑๐๑/๓๔๔ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ออกคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้องคดี ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน จึงไม่พ้นกำหนดอายุความสองปีนับแต่วันที่หัวหน้าหน่วยงานของรัฐ รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้ฟ้องต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน ตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ สำหรับจำนวน ความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนร้อยละ ๙๕ ของจำนวน ความเสียหายทั้งหมดนั้น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่ อย่างร้ายแรงในการรับรองสิทธิ ตรวจสอบเอกสารประกอบการเบิกค่าเช่าบ้านของตน ทั้งเป็นประธานคณะกรรมการตรวจสอบการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้าน เป็นเจ้าหน้าที่ งบประมาณโดยตำแหน่ง ในฐานะผู้บังคับบัญชา มีหน้าที่ตรวจสอบ ควบคุมดูแลการเบิกจ่าย งบประมาณ เป็นผู้เสนอความเห็นต่อนายกเทศมนตรีตำบลบ้านเลนอนุมัติเบิกจ่าย และเป็น ผู้ลงนามร่วมกันในฎีกาเบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้าน อันไม่ชอบด้วยระเบียบและคำสั่งของ ทางราชการ ตามนัยมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิด ของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ โดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง อันเป็นความรับผิดทางละเมิด นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดี เห็นว่า ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ ข้อ ๑๔ (๑) ได้กำหนดให้ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่จะเบิกค่าเช่าบ้าน จะต้องนำหลักฐานการผ่อนชำระค่าเช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านของ บุคคลสองฝ่าย คือ ทั้งตัวผู้เบิกและสามีหรือภรรยาของผู้เบิกมาเป็นหลักฐานประกอบ การเบิกจ่าย และกรณีที่จะถือว่าสามีหรือภรรยาของผู้เบิกเป็นผู้ผ่อนชำระค่าเช่าซื้อหรือ ผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านด้วยนั้น สามีหรือภรรยาของผู้เบิกจะต้องร่วมเป็น คู่สัญญาด้วย ดังนั้น กระทรวงมหาดไทยจึงได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ เรื่อง ช่อมความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วย ค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ และหลักเกณฑ์และวิธีการเบิกจ่ายเงิน ค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น ให้หน่วยงานถือปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการ เบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งข้อ ๓ วรรคสอง ได้กำหนดว่า ในกรณีที่ สามีหรือภรรยาของข้าราชการส่วนท้องถิ่นเป็นผู้เช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้ หากข้าราชการ ผู้นั้นประสงค์จะเบิกค่าเช่าซื้อหรือผ่อนชำระราคาบ้าน จะต้องร่วมเป็นคู่สัญญา และมี

/กรรมสิทธิ์ร่วม...

กรรมสิทธิ์ร่วมในบ้านหลังนั้นด้วย หนังสือดังกล่าวมิได้กำหนดเงื่อนไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์อันเป็นอุปสรรคขัดกับเจตนารมณ์ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ จึงขอให้ศาลปกครองยกฟ้องผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดียื่นคำแถลงเป็นหนังสือลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ โดยมีข้อความทำนองเดียวกับคำคัดค้านคำให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ อย ๖๑๑๐๒/๔๐๓ ลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๔๖ และหนังสือ ที่ อย ๖๑๑๐๒/๕๔ ลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๗ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้เงินจำนวน ๔๘,๐๐๐ บาท คืนให้ผู้ถูกฟ้องคดีตามรายงานของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑ จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้รู้เหตุละเมิดและรู้ตัวผู้รับผิดชอบคือผู้ฟ้องคดีแล้ว จึงได้มีหนังสือทวงถาม ซึ่งนับแต่วันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๔๖ จนถึงวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นเวลาเกินกว่า ๒ ปี สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจึงขาดอายุความแล้ว อีกทั้งการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีเป็นการใช้สิทธิตามระเบียบของทางราชการ มิได้เป็นการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งทางปกครองให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะการละเมิดมิได้เกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ แต่จะต้องใช้บังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และได้ชี้แจงเพิ่มเติมว่า ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาล มีหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่งบประมาณจริง แต่การควบคุมงบประมาณเป็นไปตามเทศบัญญัติงบประมาณของเทศบาลในปีนั้นๆ โดยการควบคุมให้มีการเบิกจ่ายตรงตามที่กำหนดในเทศบัญญัติงบประมาณ มิได้ควบคุมถึงการเบิกจ่ายเจาะจงเฉพาะรายส่วนกรณีผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เสนอการตรวจสอบสิทธิในการเบิกค่าเช่าบ้าน ซึ่งกำหนดเป็นความเห็นในรูปของคณะกรรมการ โดยผู้ฟ้องคดีเข้าใจโดยสุจริตว่าผู้ฟ้องคดีมีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านได้ ดังนั้น หากผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่าการเบิกจ่ายไม่ถูกต้อง ก็ไม่จำเป็นต้องอนุมัติการเบิกจ่ายตามข้อเสนอของผู้ฟ้องคดี ดังนั้น จึงไม่ได้เกิดจากความประมาทของผู้ฟ้องคดี และโดยเจตนารมณ์ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ มีเจตนารมณ์สงเคราะห์ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีที่พักอาศัยเป็นของตนเอง จึงได้กำหนดเงื่อนไขตามข้อ ๑๔ ไว้ ซึ่งตามข้อ ๑๔ (๑) มิได้กำหนดให้ต้องลงนามเป็นคู่สัญญาร่วมกันแต่ประการใด หากแต่มีข้อกำหนดเพียงร่วมกันผ่อนชำระเท่านั้น ซึ่งบ้านที่ผู้ฟ้องคดีและสามีซื้อเป็นกรรมสิทธิ์ร่วมกันโดยผู้ฟ้องคดีกับครอบครัวพักอาศัย

/ร่วมกันจริง...

ร่วมกันจริง นอกจากนี้ในการกู้เงิน ผู้ฟ้องคดีจะต้องนำบ้านและที่ดินไปจำนองเป็นประกัน ซึ่งบ้านดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีมีกรรมสิทธิ์ร่วมอยู่ด้วย หากมีการผิดนัดไม่ชำระหนี้ ผู้ฟ้องคดีย่อมต้องได้รับความเสียหายด้วย จึงไม่มีเหตุผลใดที่ผู้ฟ้องคดีจะไม่ร่วมกันกับสามีผ่อนชำระหนี้เงินกู้จำนวนดังกล่าว ส่วนหนังสือชักข้อความเข้าใจของกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ นั้น เป็นเพียงหนังสือชี้แจงประกอบในการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ เท่านั้น เมื่อระเบียบกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวไม่มีข้อกำหนดว่าจะต้องร่วมกันลงชื่อเป็นคู่สัญญา แต่หนังสือชักข้อความเข้าใจดังกล่าวซึ่งไม่มีสภาพบังคับเป็นระเบียบหรือกฎหมายใดๆ เป็นเพียงแนวทางปฏิบัติเท่านั้น กลับเพิ่มเงื่อนไขต้องร่วมลงนามเป็นคู่สัญญาด้วย จึงเป็นการสร้างเงื่อนไขโดยไม่จำเป็นโดยที่ระเบียบกระทรวงมหาดไทยมิได้กำหนดไว้ จึงไม่อาจมีผลบังคับได้

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีตามหนังสือสำนักงานเทศบาลตำบลบ้านเลน ที่ อย ๖๑๑๐๑/๓๔๔ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนฐานละเมิดต่อผู้ถูกฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๔๕,๖๐๐ บาท ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีปัญหาต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจากเหตุละเมิดเมื่อพ้นกำหนดสองปีนับแต่วันที่รู้เหตุละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือไม่ เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีหนังสือ ที่ อย ๖๑๑๐๒/๔๐๓ ลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๔๖ และหนังสือ ที่ อย ๖๑๑๐๒/๕๔ ลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๗ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีส่งเงินค่าเช่าบ้านที่เบิกไปคืนคลังของผู้ถูกฟ้องคดีนั้น เป็นกรณีที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่าเป็นผู้ที่ได้รับเงินค่าเช่าบ้านไปโดยมิชอบคืนเงินค่าเช่าบ้าน ยังถือไม่ได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะพึงต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ต่อเมื่อผู้ฟ้องคดีปฏิเสธการคืนเงินค่าเช่าบ้าน จึงถือว่าเทศบาลตำบลบ้านเลนได้รับความเสียหาย ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีมีหน้าที่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดตามข้อ ๘ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดได้สอบสวนและเสนอความเห็น

/ต่อผู้ถูกฟ้องคดี...

ต่อผู้ถูกฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งท้ายรายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดเมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีและเจ้าหน้าที่อื่นอีก ๔ คน รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในวันดังกล่าว คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีตามหนังสือ ที่ อย ๖๑๑๐๑/๓๔๔ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๔๕,๖๐๐ บาท จึงเป็นการออกคำสั่งภายในกำหนดเวลาสองปีตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ กรณีจึงมีปัญหาต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้านหรือไม่ เห็นว่า การเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นต้องถือปฏิบัติตามข้อ ๑๔ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ เมื่อผู้ฟ้องคดีและนายคมสัน เจริญอาจ สามมีได้ซื้อที่ดินพร้อมบ้านเดี่ยวสองชั้น ซึ่งขณะที่นายคมสันได้ทำสัญญากู้เงินจากสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด และในระหว่างที่ผ่อนชำระเงินกู้ตามสัญญากู้เงินดังกล่าว นายคมสันกับผู้ฟ้องคดีเป็นสามีภริยากันโดยชอบด้วยกฎหมาย บ้านและที่ดินดังกล่าวจึงเป็นทรัพย์สินที่ได้มาระหว่างสมรส เป็นสินสมรสตามมาตรา ๑๔๗๔ (๑) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หนี้ตามสัญญากู้เงินกับสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด จึงเป็นหนี้เกี่ยวกับการจัดการบ้านเรือนสำหรับครอบครัวและเป็นหนี้ที่เกี่ยวข้องกับสินสมรส นายคมสันและผู้ฟ้องคดีจึงเป็นลูกหนี้ร่วมกันตามมาตรา ๑๔๙๐ (๑) และ (๒) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ คือ หนี้เกี่ยวแก่การจัดการบ้านเรือนและจัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับครอบครัว และหนี้ที่เกี่ยวข้องกับสินสมรสด้วย การที่นายคมสันผ่อนชำระหนี้เงินกู้ จึงเป็นการผ่อนชำระหนี้ร่วม รวมทั้งการที่เจ้าหน้าที่ผู้จ่ายเงินรายเดือนได้หักเงินรายได้รายเดือนของนายคมสันเพื่อชำระหนี้ เงินได้รายเดือนของนายคมสันจึงเป็นทรัพย์สินที่ได้มาระหว่างการสมรสจึงเป็นสินสมรส เงินที่หักจากเงินได้รายเดือนเพื่อชำระหนี้เงินกู้ร่วมดังกล่าวจึงเป็นสินสมรส ดังนั้น จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีได้ผ่อนชำระเงินกู้ดังกล่าวด้วย เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านที่ซื้อเพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัยและได้อาศัยอยู่จริงในบ้านนั้น โดยผู้ฟ้องคดีกับสามมีได้ทำการผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านที่นำมาเบิกค่าเช่าบ้านเพียงหลังเดียวในท้องที่ที่ประจำสำนักงานใหม่ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธินำหลักฐานการผ่อนชำระเงินกู้มาเบิกค่าเช่าบ้านได้ สำหรับกรณีที่ใบเสร็จรับเงินสหกรณ์ออมทรัพย์

/ข้าราชการ...

ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด ระบุว่าได้รับเงินค่าผ่อนชำระเงินกู้จากนายคมสัน เพียงคนเดียวนั้น เห็นว่า เป็นเพียงหลักฐานการรับเงินที่ผ่อนชำระตามสัญญากู้เงินเท่านั้น มิได้มีผลต่อการเป็นผู้ร่วมผ่อนชำระเงินกู้ และกรณีที่กระทรวงมหาดไทยมีหนังสือ ที่ ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ เรื่อง ซ้อมความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบ กระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ และ หลักเกณฑ์และวิธีการเบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น เป็นการกำหนด หลักเกณฑ์และวิธีการเบิกค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่นนอกเหนือไปจากที่กำหนด ตามข้อ ๑๔ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ รวมทั้งเป็นการสร้างชั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้แก่ข้าราชการ ส่วนท้องถิ่นที่ใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านเกินสมควร จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย การเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีขณะดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาลตำบลบ้านเลนระหว่างวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๒ ถึงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๓ เดือนละ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน จำนวน ๔๘,๐๐๐ บาท จึงดำเนินการไปโดยชอบด้วยกฎหมาย การที่ผู้ฟ้องคดีรับรอง การใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านของตนเอง เป็นประธานคณะกรรมการตรวจสอบการใช้สิทธิ เบิกค่าเช่าบ้าน และในฐานะปลัดเทศบาลตำบลบ้านเลน ตรวจสอบเอกสารหลักฐานต่างๆ เสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีว่าผู้ฟ้องคดีมีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้าน จึงเป็นการกระทำที่ชอบ ด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงไม่เป็นการกระทำละเมิด จึงไม่มีเหตุ ที่ผู้ฟ้องคดีต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดี คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีตามหนังสือ สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านเลน ที่ อย ๖๑๑๐๑/๓๔๔ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่เทศบาลตำบลบ้านเลนเป็นเงิน ๔๕,๖๐๐ บาท จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

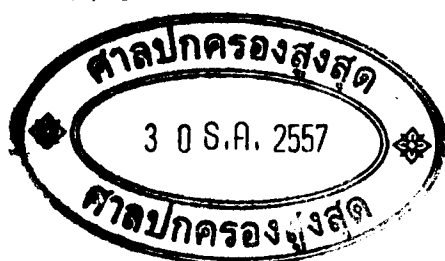
ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีตามหนังสือ สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านเลน ที่ อย ๖๑๑๐๑/๓๔๔ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ที่ให้ ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่เทศบาลตำบลบ้านเลนเป็นเงิน ๔๕,๖๐๐ บาท โดยให้มีผล ย้อนหลังไปนับแต่วันออกคำสั่ง

ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ที่ดินพร้อมบ้านเดี่ยวสองชั้น ที่ผู้ฟ้องคดีและนายคมสัน เจริญอาจ ซ้อนั้น เป็นทรัพย์สินที่ผู้ฟ้องคดีได้มาระหว่างสมรส ตามมาตรา ๑๔๗๔ (๑) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และหนี้ตามสัญญากู้เงิน

/ระหว่าง...

ระหว่างนายคณสันผู้กู้กับสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด เป็นหนี้เกี่ยวกับการจัดการบ้านเรือนสำหรับครอบครัวและเป็นหนี้เกี่ยวข้องกับสินสมรส นายคณสันและผู้ฟ้องคดีจึงเป็นลูกหนี้ร่วมกันตามมาตรา ๑๔๙๐ (๑) และ (๒) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อีกทั้งเงินได้รายเดือนของนายคณสันเป็นทรัพย์สินที่ได้มาระหว่างสมรส เงินที่หักจากเงินได้รายเดือนเพื่อชำระหนี้เงินกู้จึงเป็นสินสมรส ถือว่าผู้ฟ้องคดีได้ผ่อนชำระเงินกู้ดังกล่าวด้วยนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า แม้หนี้ตามสัญญาเงินกู้จะเป็นหนี้ร่วม มีผลบังคับชำระหนี้ตามสัญญาในทางแพ่งเท่านั้น ผู้ฟ้องคดีลงนามเป็นพยานในสัญญากู้ยืมเงินไม่ได้เป็นผู้กู้ร่วมและไม่ได้เป็นผู้ผ่อนชำระเงินกู้ดังกล่าว ถือไม่ได้ว่าเป็นคู่สัญญาและเป็นผู้ผ่อนชำระราคาบ้าน การเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีจึงขัดกับข้อ ๑๔ (๑) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ และหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ เรื่อง ข้อความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ และหลักเกณฑ์และวิธีการเบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น ที่กำหนดให้ผู้ประสงค์จะเบิกค่าเช่าซื้อหรือผ่อนชำระราคาบ้าน จะต้องร่วมเป็นคู่สัญญา ไม่ได้สร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นเกินสมควร ผู้ฟ้องคดีสามารถลงนามในสัญญาเงินกู้ดังกล่าวเป็นผู้กู้ร่วมเพิ่มเติม ก่อนใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านหรือใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านจากหน่วยงานของนายคณสันได้อีกทางหนึ่ง การกำหนดหลักเกณฑ์ตามหนังสือดังกล่าวจึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว นอกจากนี้ การตั้งสิทธิเบิกเงินค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีเพื่อผ่อนชำระราคาบ้านและที่ดินดังกล่าวครั้งแรกขณะดำรงตำแหน่งรองปลัดเทศบาล เทศบาลเมืองปทุมธานี ไม่ชอบด้วยข้อ ๕ (ที่ถูกคือ ข้อ ๔) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ ซึ่งกำหนดว่า ข้าราชการส่วนท้องถิ่น หมายความว่า ข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล และพนักงานเมืองพัทยา “ท้องที่” หมายความว่า อำเภอ กิ่งอำเภอ หรือท้องที่ของอำเภอ และหรือกิ่งอำเภอที่กระทรวงมหาดไทยกำหนดให้เป็นท้องที่เดียวกัน และตามข้อ ๑๔ กำหนดว่า ในกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้านตามระเบียบนี้ได้เช่าซื้อบ้านหรือผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านที่ค้างชำระอยู่ในท้องที่ที่ไปประจำสำนักงานใหม่ เพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัยและได้อาศัยอยู่จริงในบ้านนั้น ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นมีสิทธิ

/นำหลักฐาน...

นำหลักฐานการชำระค่าเช่าซื้อหรือค่าผ่อนชำระเงินกู้ดังกล่าวมาเบิกค่าเช่าบ้านได้ไม่เกินจำนวนเงินที่กำหนดไว้ตามบัญชีอัตราค่าเช่าบ้านท้ายระเบียบนี้ตามเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) ตนเองและสามีหรือภริยา ได้ทำการผ่อนชำระค่าเช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้เพื่อราคาบ้านอยู่เพียงหลังเดียวในท้องที่นั้น... คำว่า "ท้องที่นั้น" หมายความว่า ท้องที่ซึ่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นไปประจำสำนักงานใหม่ ในเขตท้องที่อำเภอ กิ่งอำเภอ หรือท้องที่ของอำเภอ และหรือกิ่งอำเภอที่กระทรวงมหาดไทยกำหนดให้เป็นท้องที่เดียวกัน ซึ่งตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ เรื่อง ข้อความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ และหลักเกณฑ์และวิธีการเบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น ข้อ ๑ วรรคสอง กำหนดว่า หากข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้าน ข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามวรรคหนึ่งประสงค์จะนำหลักฐานการชำระค่าเช่าซื้อหรือค่าผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านมาเบิกค่าเช่าบ้าน จะต้องเช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้สำหรับบ้านหลังใดหลังหนึ่งในท้องที่ที่ดินปฏิบัติราชการอยู่เท่านั้น จะนำหลักฐานการชำระค่าเช่าซื้อหรือค่าผ่อนชำระเงินกู้สำหรับบ้านซึ่งอยู่นอกเขตท้องที่ที่ดินปฏิบัติราชการประจำอยู่มาเบิกไม่ได้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีขณะดำรงตำแหน่งรองปลัดเทศบาลเมืองปทุมธานี ท้องที่ที่ผู้ฟ้องคดีไปประจำสำนักงานใหม่ คือ อำเภอเมืองจังหวัดปทุมธานี แต่บ้านและที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีนำหลักฐานการผ่อนชำระมาเบิกค่าเช่าบ้านตั้งอยู่ที่เลขที่ ๑๓๙/๗๕ ซอยพงษ์ศิริ ๑ ถนนรังสิต - นครนายก หมู่ที่ ๖ ตำบลประชาธิปไตย อยู่ในท้องที่อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ซึ่งอยู่ต่างท้องที่กัน การเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีจึงไม่ชอบด้วยระเบียบดังกล่าว และกฎหมายว่าด้วยการบริหารราชการของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น การเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีจึงไม่ชอบด้วยระเบียบและกฎหมายดังกล่าวมาตั้งแต่ต้น และเป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือปัญหาเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ เมื่อผู้ฟ้องคดีย้ายมาดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาลตำบลบ้านเลนและใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านต่อเนื่องมา การใช้สิทธิดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยระเบียบและกฎหมายด้วยเช่นกัน การเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีโดยไม่มีสิทธิ เป็นการกระทำละเมิด ทำให้เทศบาลตำบลบ้านเลนได้รับความเสียหาย คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีตามหนังสือเทศบาลตำบลบ้านเลน ที่ อย ๖๑๑๐๑/๓๔๔ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทน เป็นเงิน ๔๕,๖๐๐ บาท จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

ที่ศาลปกครองชั้นต้น...

ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย การเบิกค่าเช่าบ้านและการกระทำของผู้ฟ้องคดีในการรับรอง การตรวจสอบ การเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีว่าผู้ฟ้องคดีมีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้าน เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วย

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ผู้ฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดียกข้อเท็จจริงขึ้นกล่าวกับผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านขัดกับระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ โดยอ้างว่าผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านต่างท้องที่กับท้องที่ซึ่งผู้ฟ้องคดีรับราชการมาแต่เดิมนั้น เป็นข้อเท็จจริงซึ่งมิได้ยกขึ้นว่ากล่าวมาตั้งแต่ศาลปกครองชั้นต้น และไม่ใช้ประเด็นซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นสอบสวนข้อเท็จจริงเป็นการยกข้อเท็จจริงขึ้นมาใหม่ ทำให้ผู้ฟ้องคดีเสียสิทธิในการแก้ข้อกล่าวหาและนำพยานขึ้นพิสูจน์ เป็นการอุทธรณ์ที่ขัดกับพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงเป็นคำอุทธรณ์ซึ่งไม่อาจยกขึ้นพิจารณาในศาลปกครองสูงสุดได้นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีกล่าวอ้างดังกล่าวไม่ตรงกับข้อเท็จจริงด้วย เนื่องจากผู้ฟ้องคดีและนายคมสัน เจริญอาจ ได้ร่วมกันซื้อบ้านตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งขณะนั้นผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งหัวหน้าสำนักงานปลัดเทศบาลตำบลประชาธิปไตย (ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็นเทศบาลเมืองรังสิต) ซึ่งอยู่ในท้องที่อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี และผู้ฟ้องคดีได้นำหลักฐานการผ่อนชำระหนี้เงินกู้ มาใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านจากเทศบาลตำบลประชาธิปไตยมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๑ แล้ว และเมื่อย้ายมาดำรงตำแหน่งรองปลัดเทศบาลเมืองปทุมธานีได้ใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านที่เทศบาลเมืองปทุมธานีต่อเนื่องมา ซึ่งเป็นการใช้สิทธิโดยชอบด้วยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ แล้ว สำหรับประเด็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านขัดกับข้อ ๑๔ (๑) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ โดยอ้างว่าผู้ฟ้องคดีมิได้ร่วมลงชื่อในสัญญากู้เงินนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำวินิจฉัยดังกล่าวไม่ถูกต้องด้วยกฎหมาย ไม่ตรงกับเจตนารมณ์ของกฎหมาย และไม่ถูกต้องตรงตามข้อเท็จจริง ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีนั้นชอบด้วยกฎหมายแล้ว เนื่องจากระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ มีเจตนารมณ์ที่จะสงเคราะห์

ให้ข้าราชการ...

ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้มีบ้านพักอาศัยเป็นของตนเอง และตามข้อ ๑๔ ของระเบียบดังกล่าว กำหนดให้สามารถนำหลักฐานการเช่าซื้อบ้านหรือหลักฐานการชำระหนี้เงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านมาเป็นหลักฐานในการเบิกค่าเช่าบ้านได้ โดยมีเงื่อนไขว่า ตนเองและคู่สมรสได้ร่วมกันชำระหนี้เงินกู้เท่านั้น โดยมีได้ระบุว่าจะต้องร่วมกันลงนามในสัญญาการที่ผู้ถูกฟ้องคดีเพิ่มเงื่อนไขว่าจะต้องร่วมกันลงนามในสัญญาด้วยนั้น เป็นการเพิ่มเงื่อนไขโดยไม่จำเป็นและสร้างภาระเกินกว่าที่ระเบียบกำหนดไว้ นอกจากนี้ ตามสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าว กำหนดให้ต้องนำทรัพย์สินซึ่งได้กู้ยืมเงินมาชำระราคามาจํานองเป็นหลักประกัน ซึ่งทรัพย์สินดังกล่าวผู้ฟ้องคดีถือกรรมสิทธิ์ร่วมกันกับนายคมสัน เจริญอาจ ซึ่งถือเป็นสินสมรส ผู้ฟ้องคดีจึงมีส่วนเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ด้วย ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้มีส่วนร่วมในการผ่อนชำระและจะต้องรับผิดชอบในหนี้เงินกู้ดังกล่าวแล้ว ผู้ฟ้องคดีไม่อาจลงนามในสัญญาเงินกู้ได้ เนื่องจากเป็นการกู้เงินจากสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจลงนามในสัญญาเงินกู้ได้ แต่ผู้ฟ้องคดีได้ร่วมลงนามในบันทึกสัญญาจํานองยินยอมเป็นลูกหนี้ร่วม การที่ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาหลักฐานการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีแล้ว อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิเบิกได้ ผู้ฟ้องคดีจึงเข้าใจโดยสุจริตว่าการใช้สิทธิดังกล่าวชอบด้วยระเบียบแล้ว จึงไม่ถือว่าผู้ฟ้องคดีจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงในการเบิกค่าเช่าบ้าน จึงไม่มีมูลละเมิด ผู้ฟ้องคดีสามารถใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านได้ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านต่อเนื่องมาตั้งแต่เทศบาลเมืองรังสิต เทศบาลเมืองปทุมธานี โดยมีได้มีการทักท้วงแต่ประการใด ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงเพิ่มเติมเป็นหนังสือฉบับลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ ว่า คำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีตามหนังสือเทศบาลตำบลบ้านเลน ที่ อย ๖๑๑๐๑/๓๔๔ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายขัดกับเจตนารมณ์ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ให้สวัสดิการพนักงานส่วนท้องถิ่นให้มีสิทธิในการเบิกค่าเช่าบ้าน นอกจากนี้ ตามข้อ ๑๔ ของระเบียบดังกล่าว กำหนดให้นำหลักฐานการผ่อนชำระค่าเช่าซื้อหรือหลักฐานการชำระหนี้เงินกู้ซื้อบ้านพักอาศัย ซึ่งได้พักอาศัยจริงมาเป็นหลักฐานการเบิกค่าเช่าบ้านได้ ซึ่งตามระเบียบดังกล่าวระบุเพียงว่าให้พนักงานส่วนท้องถิ่นและคู่สมรสได้ร่วมกันผ่อนชำระค่าเช่าซื้อบ้านหรือผ่อนชำระหนี้เงินกู้

/ซึ่งนำมา...

ซึ่งนำมาชำระราคาบ้าน สามารถนำหลักฐานการเข้าซื้อหรือหลักฐานการชำระหนี้เงินกู้ มาเป็นหลักฐานการเบิกค่าเช่าบ้านได้ คำว่า “ร่วมกัน” ตามระเบียบซึ่งแสดงถึงเจตนา แบบกว้างให้สามารถใช้สิทธิได้ตรงตามเจตนารมณ์ของระเบียบดังกล่าว มิได้มีข้อความ ระบุว่าต้องร่วมกันลงนามในสัญญาเข้าซื้อหรือสัญญาชำระหนี้เงินกู้ ดังนั้น การตีความ ในระเบียบข้อดังกล่าว จะต้องคำนึงถึงเจตนารมณ์ของระเบียบและเป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดี ประกอบกับตามสัญญากู้ยืมเงินมีเงื่อนไขว่าจะต้องนำเอาบ้านและที่ดิน ซึ่งผู้ฟ้องคดีและ นายคมสัน เจริญอาจ เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ร่วมกันมาจำนองเป็นหลักประกันสัญญาเงินกู้ จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีได้ร่วมเป็นผู้รับผิดชอบในเงินกู้อ้างด้วย เนื่องจากหลักทรัพย์ ที่ค้ำประกันเงินกู้ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์และเป็นสินสมรส ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดี อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่อาจนำหลักฐานการชำระหนี้เงินกู้มาเป็นหลักฐานการเบิกค่าเช่าบ้านได้ เนื่องจากมิได้ร่วมลงนามในสัญญากู้เงิน จึงเป็นการขัดกับข้อ ๑๔ (๑) ของระเบียบ กระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ เป็นการวินิจฉัย โดยคลาดเคลื่อนต่อข้อเท็จจริง ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ตรงตามเจตนารมณ์ของระเบียบดังกล่าว เป็นการเพิ่มภาระให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยไม่จำเป็น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ เรื่อง ข้อความเข้าใจเกี่ยวกับ ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ และหลักเกณฑ์และวิธีการเบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น มาเป็น บรรทัดฐาน ไม่อาจยกขึ้นมาโต้แย้งกับระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้าน ข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ ได้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การใช้สิทธิของผู้ฟ้องคดีมิได้ กระทำละเมิดต่อเทศบาลตำบลบ้านเลนตามมาตรา ๕ และมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติ ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งเจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องรับผิด ทางละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐ ในกรณีจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง กล่าวคือ จะต้องเป็นการกระทำที่ทราบถึงผลและประสงค์ต่อผลให้เกิดความเสียหาย หรือการปฏิบัติ ที่มีได้ใช้ความระมัดระวังตามวิสัยที่บุคคลในสภาวะเช่นนั้นจะพึงใช้ และอาจใช้ได้แต่มิได้ใช้ ซึ่งเบี่ยงเบนไปจากระเบียบและแนวทางปฏิบัติอย่างชัดเจน เมื่อผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่ง เป็นหัวหน้าสำนักปลัดเทศบาล เทศบาลตำบลประชาธิปไตย (ปัจจุบันเป็นเทศบาลนครรังสิต) และเป็นรองปลัดเทศบาล เทศบาลเมืองปทุมธานี ก็ได้ใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านโดยนำหลักฐาน การชำระหนี้เงินกู้มาเป็นหลักฐานการเบิกค่าเช่าบ้าน ซึ่งได้รับอนุมัติให้เบิกมาโดยตลอด

/มิได้มี...

มิได้มีการทักท้วง ที่ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านต่างท้องที่ เป็นการยกขึ้นกล่าวอ้างโดยไม่ตรงตามข้อเท็จจริง เนื่องจากความจริงแล้ว ผู้ฟ้องคดีรับราชการที่เทศบาลตำบลประชาธิปไตยตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งเมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งให้โอนย้ายไปที่ใด ก็สามารถนำสิทธิดังกล่าวไปเบิกค่าเช่าบ้านได้ตามข้อ ๑๕ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีไม่อาจรับฟังได้ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะยื่นฟ้องคดีนี้ผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นพนักงานเทศบาล ตำแหน่งปลัดเทศบาล (นักบริหารงานเทศบาล ๘) สังกัดเทศบาลเมืองสนั่นรักษ์ จังหวัดปทุมธานี มูลคดีเกิดขึ้นเมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาล (นักบริหารงานเทศบาล ๗) สังกัดเทศบาลตำบลบ้านเลน ระหว่างวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๒ ถึงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๓ ผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้าน โดยนำหลักฐานการชำระหนี้เงินกู้ตามสัญญากู้เงินของนายคมสัน เจริญอาจ สามีของผู้ฟ้องคดีที่ได้ทำสัญญากู้เงินกับสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด ตามสัญญากู้เงินพิเศษ เลขที่ ๓๗/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๑ จำนวน ๗๘๐,๐๐๐ บาท เพื่อผ่อนชำระราคาที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๖๔๕๘๘ พร้อมบ้านเดี่ยวขนาด ๒ ชั้น ซึ่งตามสัญญากู้เงินพิเศษดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีให้ความยินยอมให้นายคมสันทำสัญญากู้เงินและยินยอมให้นำบ้านพร้อมที่ดินดังกล่าวจำนองเป็นประกันเงินกู้กับสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด โดยผู้ฟ้องคดีได้นำหลักฐานการผ่อนชำระเงินกู้อย่างสม่ำเสมอมาเป็นหลักฐานในการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๔๒ ถึงเดือนกันยายน ๒๕๔๓ เดือนละ ๓,๐๐๐ บาท รวม ๑๖ เดือน เป็นเงินทั้งสิ้น ๔๘,๐๐๐ บาท ต่อมา สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑ ได้แจ้งผลการตรวจสอบงบการเงินประจำปีงบประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๔ ของเทศบาลตำบลบ้านเลน โดยมีข้อสังเกต

/ประกอบ...

ประกอบการสอบบัญชีของเทศบาลตำบลบ้านเลน กรณีผู้ฟ้องคดีเบิกค่าเช่าบ้านโดยนำหลักฐานการผ่อนชำระเงินกู้สำหรับบ้านที่ดินมีกรรมสิทธิ์รวมมาขอใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ ว่าจากการตรวจสอบสัญญากู้เงินพิเศษของสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมปกครองจำกัด ปรากฏว่าสามีของผู้ฟ้องคดีเป็นคู่สัญญาเพียงผู้เดียวโดยไม่มีชื่อผู้ฟ้องคดีร่วมเป็นคู่สัญญาด้วย กรณีจึงไม่เป็นไปตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ เรื่อง ซ้อมความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ และหลักเกณฑ์และวิธีการเบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ที่ อย ๖๑๑๐๒/๔๐๓ ลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๔๖ และ ที่ อย ๖๑๑๐๒/๕๔ ลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๗ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีส่งเงินค่าเช่าบ้านที่เบิกไปคืนคลังของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๔๘,๐๐๐ บาท แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้ส่งเงินค่าเช่าบ้านคืนคลัง นายอำเภอบางปะอินจึงมีหนังสือ ที่ มท ๐๘๔๘.๑๓/๑๑๖๐ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๑ ให้เทศบาลตำบลบ้านเลนแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ เพื่อหาตัวผู้รับผิดชอบใช้เงินคืนแก่ทางราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีคำสั่งที่ ๓๓๘/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ และคำสั่งที่ ๒๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ โดยคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่เห็นว่า แม้ผู้ฟ้องคดีจะมีกรรมสิทธิ์รวมของบ้านและที่ดินที่นำมาเบิกค่าเช่าบ้านและลงลายมือชื่อยินยอมให้สามีกู้เงินเพื่อชำระราคาบ้านพร้อมทั้งจำนองบ้านและที่ดินเป็นประกันเงินกู้ก็ตาม หนึ่งดังกล่าวเป็นเพียงหนึ่งร่วมตามมาตรา ๑๔๙๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งมีผลต่อการบังคับชำระหนี้ตามสัญญาในทางแพ่งเท่านั้น ถือไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นคู่สัญญา การเบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านจึงไม่เป็นไปตามข้อ ๑๔ (๑) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ ประกอบกับข้อ ๓ ของหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ เรื่อง ซ้อมความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ และหลักเกณฑ์และวิธีการเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น ประกอบกับ

/หนังสือ...

หนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๕๐๒/ว ๖๕๘๘ ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๘ เรื่อง
 ช่อมความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗ และระเบียบ
 กระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗ เมื่อการ
 เบิกเงินค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นไปตามระเบียบและหนังสือสั่งการดังกล่าว เจ้าหน้าที่
 ที่เกี่ยวข้องประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงในการเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดี ซึ่งมีการเบิก
 ค่าเช่าบ้านเดือนละ ๓,๐๐๐ บาท รวม ๑๖ เดือน เป็นเหตุให้เทศบาลตำบลบ้านเลนได้รับ
 ความเสียหายเป็นเงิน ๔๘,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีควรชดใช้ค่าสินไหมทดแทนร้อยละ ๘๕
 ของจำนวนความเสียหายทั้งหมดตามมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติ
 ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๘ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ใช้สิทธิ
 รับรองสิทธิและตรวจสอบเอกสารประกอบการเบิกค่าเช่าบ้านของตนเอง ทั้งเป็นประธาน
 คณะกรรมการตรวจสอบการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้าน เป็นเจ้าหน้าที่งบประมาณโดยตำแหน่ง
 ในฐานะผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ตรวจสอบควบคุมดูแลการเบิกจ่ายงบประมาณ เป็นผู้เสนอ
 ความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีเพื่ออนุมัติเบิกจ่าย และเป็นผู้ลงนามร่วมกันในฎีกาเบิกจ่ายเงิน
 ค่าเช่าบ้าน โดยเป็นผู้รับเงินค่าเช่าบ้านทั้งที่ไม่เป็นไปตามระเบียบและคำสั่งของทางราชการ
 ผู้ถูกฟ้องคดีได้พิจารณาแล้วเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง
 ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีหนังสือ
 ที่ อย ๖๑๑๐๑/๓๔๔ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๒ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทน
 เป็นเงินจำนวน ๔๕,๖๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ที่ ปท ๕๒๘๐๑/๖๘๘ ลงวันที่ ๘ เมษายน
 ๒๕๕๒ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต่อมา ผู้ว่าราชการจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้มีหนังสือ ที่ อย
 ๐๐๓๗.๔/๑๐๘๒๒ ลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๒ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ยกอุทธรณ์
 และผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และมีหนังสือ
 ที่ อย ๖๑๑๐๑/๑๐๘๗ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ แจ้งเตือนให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงิน
 ค่าสินไหมทดแทน ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้
 ค่าสินไหมทดแทน เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้น ต่อมา
 ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีตามหนังสือสำนักงานเทศบาล
 ตำบลบ้านเลน ที่ อย ๖๑๑๐๑/๓๔๔ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้
 ค่าสินไหมทดแทนแก่เทศบาลตำบลบ้านเลนเป็นเงิน ๔๕,๖๐๐ บาท โดยให้มีผลย้อนหลังไป

/นับแต่...

นับแต่วันออกคำสั่ง ผู้ถูกฟ้องคดีไม่เห็นฟ้องด้วย จึงอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีตามหนังสือสำนักงานเทศบาลตำบลบ้านเลน ที่ อย ๖๑๑๐๑/๓๔๔ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นเงิน ๔๕,๖๐๐ บาท เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิด จำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายเพื่อการละเมิดของเจ้าหน้าที่ ให้หน่วยงานของรัฐมีสิทธิเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวแก่หน่วยงานของรัฐได้ ถ้าเจ้าหน้าที่ได้กระทำการนั้นไปด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่เจ้าหน้าที่เป็นผู้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ผู้นั้นอยู่ในสังกัดหรือไม่ ถ้าเป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่ถ้ามิใช่การกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และมาตรา ๑๒ บัญญัติว่า ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนที่หน่วยงานของรัฐได้ใช้ให้แก่ผู้เสียหายตามมาตรา ๘ หรือในกรณีที่เจ้าหน้าที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเนื่องจากเจ้าหน้าที่ผู้นั้นได้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐตามมาตรา ๑๐ ประกอบกับมาตรา ๘ ให้หน่วยงานของรัฐที่เสียหายมีอำนาจออกคำสั่งเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้นั้นชำระเงินดังกล่าวภายในเวลาที่กำหนด ประกอบกับข้อ ๑๔ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ กำหนดว่า ในกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้านตามระเบียบนี้ได้เช่าซื้อบ้านหรือผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านที่ค้างชำระอยู่ในท้องที่ที่ไปประจำสำนักงานใหม่ เพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัยและได้อาศัยอยู่จริงในบ้านนั้น ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นมีสิทธินำหลักฐานการชำระค่าเช่าซื้อหรือ

/คำผ่อนชำระ...

ค่าผ่อนชำระเงินกู้ดังกล่าวมาเบิกค่าเช่าบ้านได้ไม่เกินจำนวนเงินที่กำหนดไว้ตามบัญชีอัตราค่าเช่าบ้านท้ายระเบียบนี้ตามเงื่อนไข ดังต่อไปนี้ (๑) ตนเองและสามีหรือภริยาได้ทำการผ่อนชำระค่าเช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านอยู่เพียงหลังเดียวในท้องที่นั้น (๒) จะต้องเป็นการผ่อนชำระค่าเช่าซื้อ หรือผ่อนชำระเงินกู้กับสถาบันการเงินหรือกับรัฐวิสาหกิจหรือสหกรณ์ที่ดำเนินกิจการเกี่ยวกับการเคหะ ทั้งนี้ ตามที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด และสัญญาเช่าซื้อหรือสัญญาเงินกู้จะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด...

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีและนายคมสัน เจริญอาจ ซึ่งเป็นสามีภริยากัน โดยชอบด้วยกฎหมาย ได้ซื้อที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๖๔๕๘๘ พร้อมบ้านเดี่ยวสองชั้น เลขที่ ๑๓๙/๗๕ หมู่ที่ ๖ ตำบลบึงยี่โถ อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ตามหนังสือสัญญาขายที่ดินลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๑ โดยนายคมสันได้กู้เงินจากสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด ตามสัญญากู้เงินพิเศษที่ ๓๗/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๑ จำนวน ๗๙๐,๐๐๐ บาท เพื่อชำระราคาบ้านหลังดังกล่าวและผู้ฟ้องคดีให้ความยินยอมเป็นหนังสือในการทำสัญญากู้เงิน เมื่อขณะทำสัญญากู้เงิน ผู้ฟ้องคดีและนายคมสันเป็นสามีภริยาโดยชอบด้วยกฎหมาย บ้านและที่ดินดังกล่าวจึงเป็นกรรมสิทธิ์รวมและเป็นทรัพย์สินที่ผู้ฟ้องคดีและนายคมสันได้มาระหว่างสมรส จึงเป็นสินสมรสตามมาตรา ๑๔๗๔ (๑) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประกอบกับผู้ฟ้องคดียินยอมให้นายคมสันทำสัญญากู้เงินกับสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด ย่อมเป็นหนี้ที่สามีภริยาเป็นลูกหนี้ร่วมกัน ในกรณีนี้เกี่ยวแก่การจัดการบ้านเรือนและจัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับครอบครัวที่สามีก่อให้เกิดขึ้นในระหว่างสมรส หนี้ดังกล่าวจึงเป็นหนี้ร่วมระหว่างผู้ฟ้องคดีกับนายคมสันตามมาตรา ๑๔๘๐ (๑) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งเจ้าหนี้จะเรียกชำระหนี้จากผู้ฟ้องคดีหรือนายคมสันแต่คนใดคนหนึ่งสิ้นเชิงหรือแต่โดยส่วนก็ได้ ตามแต่จะเลือกแต่ผู้ฟ้องคดีและนายคมสันยังคงต้องผูกพันอยู่ทั่วทุกคนจนกว่าหนี้นั้นจะได้ชำระเสร็จสิ้นเชิง ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๙๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ การที่นายคมสันได้ผ่อนชำระเงินกู้ด้วยเงินได้รายเดือนของนายคมสัน ซึ่งเป็นเงินที่ได้มาระหว่างการสมรสจึงเป็นสินสมรส จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านดังกล่าวด้วย และเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่านายคมสัน สามีของผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยื่นคำขอเบิกเงินค่าเช่าบ้านจากส่วนราชการแต่อย่างใด จึงไม่ใช่กรณีการใช้สิทธิเบิกเงินค่าเช่าบ้านซ้ำซ้อนกัน การที่ผู้ฟ้องคดีนำหลักฐานดังกล่าวมาขอเบิกเงินค่าเช่าบ้านและ

/ในฐานะ...

ในฐานะที่ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ตรวจสอบเอกสารหลักฐาน ได้เสนอความเห็นสมควรอนุมัติให้เบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้าน จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนเองมีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านได้ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ เรื่อง ช่อมความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ และหลักเกณฑ์และวิธีการเบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้น เห็นว่า ข้อ ๓ วรรคหนึ่ง ของระเบียบดังกล่าว กำหนดว่า ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้านข้าราชการส่วนท้องถิ่น หากประสงค์จะนำหลักฐานการเช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้สำหรับบ้านซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเอง หรือตนเองมีกรรมสิทธิ์รวมอยู่ด้วย จะต้องเป็นคู่สัญญาเช่าซื้อหรือสัญญาการผ่อนชำระเงินกู้ด้วย วรรคสอง กำหนดว่า ในกรณีที่สามีหรือภริยาของข้าราชการส่วนท้องถิ่นเป็นผู้เช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้ หากข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นประสงค์จะเบิกค่าเช่าซื้อบ้านหรือผ่อนชำระราคาบ้าน จะต้องร่วมเป็นคู่สัญญาและมีกรรมสิทธิ์ร่วมกันในบ้านหลังนั้นด้วย ซึ่งเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์เพิ่มเติมนอกเหนือจากข้อ ๑๔ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ อีกทั้งต่อมาได้มีการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขให้ผู้ใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านหรือคู่สมรสคนใดคนหนึ่งสามารถนำหลักฐานการเช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้เพื่อราคาบ้านมาเบิกค่าเช่าบ้านได้ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการเบิกค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ แม้จะเป็นกรณีที่มีการแก้ไขระเบียบดังกล่าวภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านอันเป็นเหตุพิพาทคดีนี้ก็ตาม แต่แสดงให้เห็นว่าระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ ที่ใช้อยู่เดิมยังขาดความชัดเจนและเกิดปัญหาในการนำไปปฏิบัติ เมื่อพิเคราะห์ถึงพฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวข้างต้นแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ยื่นคำขอเบิกเงินค่าเช่าบ้านและมีหน้าที่ตรวจสอบเอกสารหลักฐานต่างๆ ในฐานะปลัดเทศบาลตำบลบ้านเลน และในฐานะประธานคณะกรรมการตรวจสอบการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านเป็นเจ้าหน้าที่งบประมาณโดยตำแหน่ง ในฐานะผู้บังคับบัญชาที่มีหน้าที่ตรวจสอบควบคุมดูแลการเบิกจ่ายงบประมาณ เพื่อเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีเพื่ออนุมัติเบิกจ่ายค่าเช่าบ้าน และเป็นผู้ลงนามร่วมในฎีกาเบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านโดยไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ ยังรับฟังไม่ได้ว่าเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ถูกฟ้องคดีด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจออกคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดี ตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีตามหนังสือสำนักงานเทศบาลตำบลบ้านเลน ที่ อย ๖๑๑๐๑/๓๔๔ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นเงิน ๔๕,๖๐๐ บาท จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีนำหลักฐานการผ่อนชำระเงินกู้สำหรับบ้าน ซึ่งอยู่นอกเขตท้องที่ที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติราชการประจำอยู่มาเบิกค่าเช่าบ้าน เป็นการเบิกค่าเช่าบ้านต่างท้องที่กัน ทำให้การเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยข้อ ๔ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ และหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ เรื่อง ช่อมความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ และหลักเกณฑ์และวิธีการเบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้น เห็นว่า กรณีที่กล่าวอ้างดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ระบุไว้ในคำสั่งที่ผู้ถูกฟ้องคดีเรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้เงินแต่อย่างใด เป็นการกล่าวอ้างภายหลังจากการออกคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้เงินแล้ว อีกทั้งข้อ ๑๐๑ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ กำหนดว่า ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่จะยกขึ้นอ้างในการยื่นคำอุทธรณ์นั้น ผู้อุทธรณ์จะต้องกล่าวไว้โดยชัดแจ้งในคำอุทธรณ์ และต้องเป็นข้อที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น แต่ถ้าปัญหาข้อใดเป็นปัญหาอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือปัญหาเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ ผู้อุทธรณ์จะยกปัญหานั้นขึ้นกล่าวในคำอุทธรณ์หรือในชั้นอุทธรณ์ก็ได้ เมื่อข้ออุทธรณ์ดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น โดยผู้ถูกฟ้องคดีเพียงยกขึ้นกล่าวอ้างในชั้นอุทธรณ์และกรณีดังกล่าวมิใช่เป็นปัญหาอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือปัญหาเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่อาจยกขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์ได้ตามนัยข้อ ๑๐๑ วรรคสอง แห่งระเบียบดังกล่าว

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ตามหนังสือสำนักงานเทศบาลตำบลบ้านเลน ที่ อย ๖๑๑๐๑/๓๔๔ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๒

/ที่ให้ผู้ฟ้องคดี...

ที่ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่เทศบาลบ้านเลนเป็นเงิน ๔๕,๖๐๐ บาท โดยให้มี
ผลย้อนหลังไปนับแต่วันออกคำสั่ง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย

พิพากษายืน

นายสมรรถชัย วิศาลาภรณ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายชาญชัย แสวงศักดิ์
รองประธานศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายนพดล เสงเจริญ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการองค์คณะ

นายประวิตร บุญเทียม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชัย วัฒนการุณ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายสมิง พรทวีศักดิ์อุดม

